

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 48/08-31

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 7. februára 2008 predbežne prerokoval sťažnosť A. K., t. č. vo výkone trestu, zastúpeného advokátom Mgr. R. T., B., vo veci namietaného porušenia základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 2, čl. 49 a čl. 50 ods. 2 a 6 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva na slobodu podľa čl. 5 ods. 1 písm. a), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 a 2 a práva na uloženie trestu výlučne na základe zákona podľa čl. 7 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaní vedenom Najvyšším súdom Slovenskej republiky pod sp. zn. 3 To 17/2004 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť A. K. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. novembra 2007 doručená sťažnosť A. K. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 2, čl. 49 a čl. 50 ods. 2 a 6 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práva na slobodu podľa čl. 5 ods. 1 písm. a), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 a 2 a práva na uloženie trestu výlučne na základe zákona podľa čl. 7 Dohovoru o ochrane ľudských práv

a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v konaní vedenom Najvyšším súdom Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) pod sp. zn. 3 To 17/2004. Sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 19. novembra 2007.

Zo sťažnosti vyplýva, že rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 1 T 48/99 z 12. septembra 2000 bol sťažovateľ uznaný vinným zo spáchania trestného činu nedovolenej výroby a držania omamných a psychotropných látok, jedov a prekurzorov podľa § 187 ods. 1 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005 (ďalej len „Trestný zákon“), ako aj trestného činu neposkytnutia pomoci podľa § 207 ods. 1 Trestného zákona. Bol mu za to uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere dva a pol roka so zaradením do I. nápravno-výchovnej skupiny a s uložením ambulantného ochranného protitoxikomanického liečenia. Po vyhlásení rozsudku krajského súdu sa prokurátorka Krajskej prokuratúry v Bratislave (ďalej len „prokurátor“) k podaniu odvolania nevyjadrila. Dňa 23. októbra 2000 bolo krajskému súdu doručené odvolanie prokurátora č. k. 1 Kv 26/99-218 z 20. októbra 2000, v ktorom bolo uvedené, že „V trestnej veci proti obv. M. N., M. K. a obv. A. K. podávam v zákonnej lehote odvolanie proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 1 T 48/99 zo dňa 12. 9. 2000 v časti týkajúcej sa obv. A. K. čo do výroku o vine (§ 187 ods. 1 Tr. zák.) a treste. Časť rozsudku ohľadne obv. M. N. a M. K. odvolaním nenapádame.“ Do lehoty na podanie odvolania a ani neskôr dôvody odvolania prokurátora z 20. októbra 2000 neboli doplnené. Dňa 18. januára 2001 sa na najvyššom súde konalo verejné zasadnutie o odvolaní prokurátora z 20. októbra 2000. Najvyšší súd dospel k záveru, že o odvolaní rozhodne na neverejnom zasadnutí, ktoré sa uskutoční po skončení verejného zasadnutia. Následne sa toho istého dňa konalo neverejné zasadnutie. Zo zápisnice o neverejnom zasadnutí sp. zn. 5 To 59/2000 z 18. januára 2001 vyplýva, že sa ho zúčastnil prokurátor, nie však sťažovateľ. Prokurátor počas neverejného zasadnutia prednášal argumenty, ku ktorým sa neprítomní sťažovateľ a jeho obhajca nemohli vyjadriť. Podľa zákonnej úpravy platnej v tom čase totiž mohol byť na neverejnom zasadnutí prítomný iba prokurátor. Uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 5 To 59/2000 z 18. januára 2001 bol rozsudok krajského súdu sp. zn. 1 T 48/99 z 12. septembra 2000 zrušený v celom rozsahu a trestná vec bola vrátená krajskému súdu. Ďalším rozsudkom krajského súdu sp. zn. 1 T 48/99 z 28. februára 2003 bol sťažovateľ uznaný vinným zo

spáchania trestného činu nedovolenej výroby a držania omamných a psychotropných látok, jedov a prekurzorov podľa § 187 ods. 1 a 3 písm. a) Trestného zákona, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere osem rokov so zaradením do I. nápravno výchovnej skupiny a s uložením ambulantného ochranného protitoxikomanického liečenia. Sťažovateľ podal proti rozsudku krajského súdu odvolanie. Rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 3 To 17/2004 z 25. apríla 2007 bol zrušený výrok o treste a ochrannom opatrení rozsudku krajského súdu a sťažovateľovi bol uložený trest odňatia slobody vo výmere štyroch rokov a šiestich mesiacov so zaradením do I. nápravno výchovnej skupiny. Rozsudok najvyššieho súdu bol obhajcovi sťažovateľa doručený 17. septembra 2007. Samotnému sťažovateľovi v čase podania sťažnosti tento rozsudok ešte doručený nebol.

Rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 3 To 17/2004 z 25. apríla 2007 považuje sťažovateľ za porušenie jeho označených práv podľa ústavy a dohovoru, a to preto, lebo nie je z neho zrejmé, ako sa najvyšší súd vysporiadal s námietkami sťažovateľa uvedenými v dôvodoch odvolania z 20. apríla 2007. Táto okolnosť zakladá podľa neho arbitrárnosť a nepreskúmateľnosť tohto rozsudku.

Pokiaľ ide o námietku týkajúcu sa účasti prokurátora na neverejnom zasadnutí najvyššieho súdu konanom 18. januára 2001 a jeho prednesov, nezaujal najvyšší súd žiadne stanovisko, hoci bolo jeho povinnosťou preskúmať aj správnosť postupu konania, ktoré jeho konečnému rozsudku predchádzalo.

Sťažovateľ ďalej v dôvodoch odvolania z 20. apríla 2007 namietal, že z odvolania prokurátora z 20. októbra 2000 proti predchádzajúcemu rozsudku krajského súdu z 12. septembra 2000 nebolo vôbec zrejmé, či bolo podané v prospech alebo v neprospech sťažovateľa. Preto pri novom rozhodovaní o vine a treste sťažovateľa bolo povinnosťou súdov vychádzať z toho, že odvolanie prokurátora z 20. októbra 2000 bolo podané v prospech sťažovateľa. Takýto záver by vylučoval možnosť, aby v novom konaní bola otázka viny a trestu posúdená v neprospech sťažovateľa, a to vzhľadom na ustanovenie § 264 ods. 2 Trestného poriadku účinného do 31. decembra 2005 (ďalej len „Trestný poriadok“), podľa ktorého ak bol napadnutý rozsudok zrušený len v dôsledku odvolania podaného v prospech obžalovaného, nemôže v novom konaní dôjsť ku zmene rozhodnutia

v jeho neprospech. K tejto odvolacej námietke najvyšší súd v rozsudku z 25. apríla 2007 uviedol, že „Najvyšší súd v právnoprocesnej rovine sa zaoberal aj odvolacou námietkou či otázkou obžalovaného K., teda či napadnutým rozsudkom nedošlo k porušeniu ustanovenia § 264 ods. 2 Tr. por. v neprospech tohto obžalovaného. Najvyšší súd však v tomto smere rezultuje, že podľa obsahu odvolanie prokurátora proti predchádzajúcemu rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 12. septembra 2000, sp. zn. 1 T 48/99, bolo podané v neprospech obžalovaného K., a preto v ďalšom konaní nebol porušený zákaz reformácie in peius, ako ho vyjadruje ustanovenie § 264 ods. 2 Tr. por.“. Podľa názoru sťažovateľa z rozsudku nie je celkom zrejmé, obsah akého podania prokurátora najvyšší súd posudzoval, teda či išlo o podanie z 20. októbra 2000 doručené krajskému súdu 23. októbra 2000 alebo nejaké iné podanie. Pritom z ustanovenia § 125 Trestného poriadku vyplýva najvyššiemu súdu povinnosť uviesť dôkaz, o ktorý svoje skutkové zistenie oprel, a to jednoznačným a nezameniteľným spôsobom. Sťažovateľ v tejto súvislosti uvádza, že v trestnom spise krajského súdu sp. zn. 1 T 48/99 sa okrem odvolania prokurátora z 20. októbra 2000 nenachádza žiadne iné podanie prokurátora, z ktorého by vyplývalo napádanie rozsudku krajského súdu z 12. septembra 2000. Z rozsudku najvyššieho súdu z 25. apríla 2007 vôbec nie je zrejmé, z ktorého konkrétneho jazykového prejavu alebo procesného záveru dospel najvyšší súd k svojmu výsledku.

Sťažovateľ žiada vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie jeho označených práv podľa ústavy a dohovoru v konaní vedenom najvyšším súdom pod sp. zn. 3 To 17/2004 s tým, aby bol rozsudok najvyššieho súdu z 25. apríla 2007 zrušený a vec vrátená na ďalšie konanie. Požaduje tiež priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 50 000 Sk, ako aj náhradu trov právneho zastúpenia advokátom.

Sťažovateľ sa ďalej domáhal aj toho, aby ústavný súd ešte pred rozhodnutím v merite veci odložil vykonateľnosť rozsudku krajského súdu v spojení s rozsudkom najvyššieho súdu, uložil krajskému súdu a najvyššiemu súdu do právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu dočasne sa zdržať výkonu trestu odňatia slobody uloženého sťažovateľovi a nariadiť im prepustiť sťažovateľa z výkonu trestu na slobodu.

2. Z listinných dôkazov predložených sťažovateľom, z príslušnej časti spisu krajského súdu sp. zn. 1 T 48/99, ktorú si ústavný súd zadovážil, ako aj z listinných dôkazov zo spisu Krajskej prokuratúry v Bratislave (ďalej len „krajská prokuratúra“) sp. zn. 1 Kv 4/04, ktoré si ústavný súd vyžiadal, vyplývajú nasledovné relevantné skutočnosti.

Zo zápisnice z hlavného pojednávania konaného na krajskom súde 12. septembra 2000 pod sp. zn. 1 T 48/99 vyplýva, že po vyhlásení rozsudku prokurátor vyhlásil, že sa k vyhlásenému rozsudku nevyjadruje.

Z odvolania prokurátora č. k. 1 Kv 26/99-218 z 20. októbra 2000 doručeného krajskému súdu 23. októbra 2000 vyplýva, že v trestnej veci proti obvineným M. N., M. K. a sťažovateľovi podáva prokurátor v zákonnej lehote odvolanie proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 1 T 48/99 z 12. septembra 2000 v časti týkajúcej sa výroku o vine a treste sťažovateľa.

Z prípisu krajského súdu z 8. novembra 2000 (bez označenia spisovej značky) adresovaného najvyššiemu súdu vyplýva, že krajský súd v prílohe zasiela podania krajského prokurátora a JUDr. F. vo veci sp. zn. 1 T 48/99, keďže samotný spis bol už najvyššiemu súdu predložený na rozhodnutie o odvolaniach. Prípis bol doručený najvyššiemu súdu 9. novembra 2000 o 11.30 h v jednom vyhotovení so štyrmi prílohami. Prípis nie je žurnalizovaný. Podanie krajského prokurátora sa v spise krajského súdu nenachádza.

Z podania krajskej prokuratúry č. k. 1 Kv 26/99-222 z 31. októbra 2000 adresovaného krajskému súdu k sp. zn. 1 T 48/99 doručeného krajskému súdu 6. novembra 2000 označeného ako „obv. A. K. - trestné konanie - zdôvodnenie odvolania“ vyplýva, že odvolanie proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 1 T 48/99 z 12. septembra 2000, pokiaľ ide o vinu a trest sťažovateľa, z 20. októbra 2000 odôvodňuje prokurátor týmto podaním. S rozsudkom krajského súdu, pokiaľ ide o uznanie viny a uloženie trestu v prípade sťažovateľa, sa nestotožňuje. Vytýka, že krajský súd v prípade sťažovateľa neuznal právnu kvalifikáciu skutku podľa § 187 ods. 3 Trestného zákona, teda spôsobenie smrteľného následku. Z toho dôvodu žiada, aby bol rozsudok krajského súdu zrušený.

Zo zápisnice o verejnom zasadnutí senátu najvyššieho súdu sp. zn. 5 To 59/2000 z 18. januára 2001 vyplýva, že o odvolaní sťažovateľa rozhodne najvyšší súd na neverejnom zasadnutí, ktoré sa uskutoční po skončení verejného zasadnutia.

Zo zápisnice o neverejnom zasadnutí senátu najvyššieho súdu sp. zn. 5 To 59/2000 z 18. januára 2001 vyplýva, že popri členoch senátu a zapisovateľke bol prítomný aj prokurátor. Prokurátor predniesol, že žiada vyhovieť odvolaniu z dôvodov tam uvedených. Navrhuje zrušiť rozsudok krajského súdu a vec vrátiť na ďalšie konanie. Podľa jeho názoru súbeh trestného činu neposkytnutia pomoci podľa § 207 ods. 1 Trestného zákona s trestným činom podľa § 187 ods. 1 a 3 písm. a) Trestného zákona nie je možný.

Z uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 5 To 59/2000 z 18. januára 2001 vyplýva, že ním bol zrušený rozsudok krajského súdu sp. zn. 1 T 48/99 z 12. septembra 2000 a vec bola vrátená krajskému súdu. Najvyšší súd konal na základe odvolania prokurátora, všetkých obžalovaných a poškodeného. Prokurátor zameral svoje odvolanie iba voči osobe sťažovateľa. Namietal výrok o vine sťažovateľa a v dôsledku toho i o treste, lebo podľa jeho názoru mal byť aj sťažovateľ uznaný v súlade s obžalobou za vinného trestným činom podľa § 187 ods. 1 a ods. 3 Trestného zákona, nie teda iba podľa § 187 ods. 1 Trestného zákona.

Z rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 3 To 17/2004 z 25. apríla 2007 vyplýva, že ním bol zrušený rozsudok krajského súdu sp. zn. 1 T 48/99 z 28. februára 2003 vo výroku o trestoch uložených M. K. a sťažovateľovi, ako aj vo výroku o uložení ochranného opatrenia M. N., M. K. a sťažovateľovi, a zároveň bol M. K. a sťažovateľovi uložený trest odňatia slobody v trvaní päť rokov, resp. štyroch rokov a šesť mesiacov so zaradením do I. nápravno výchovnej skupiny. V súvislosti s námietkou sťažovateľa, podľa ktorej malo dôjsť k porušeniu ustanovenia § 264 ods. 2 Trestného poriadku v neprospech sťažovateľa, najvyšší súd uvádza, že „podľa obsahu odvolanie prokurátora proti predchádzajúcemu rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 12. septembra 2000, sp. zn. 1 T 48/99, bolo podané v neprospech obžalovaného K., a preto v ďalšom konaní nebol porušený zákaz reformácie in peius ako ho vyjadruje ustanovenie § 264 ods. 2 Tr. por.“.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh je preto možné považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Podstatou sťažnosti sú dve námietky. Sťažovateľ jednak vytýka, že na neverejnom zasadnutí najvyššieho súdu konanom 18. januára 2001, na ktorom došlo k zrušeniu skoršieho rozsudku krajského súdu a vráteniu veci na ďalšie konanie, bol prítomný prokurátor, nie však sťažovateľ, resp. jeho obhajca. Najvyšší súd sa v rozsudku sp. zn. 3 To 17/2004 z 25. apríla 2007 s touto námietkou sťažovateľa nijako nevysporiadal. Ďalej sťažovateľ namieta, že došlo k porušeniu zásady zákazu reformationis in peius vyplývajúcej z ustanovenia § 264 ods. 2 Trestného poriadku, lebo konečným rozsudkom došlo ku zmene

skoršieho rozsudku v neprospech sťažovateľa aj napriek tomu, že z odvolania prokurátora podaného proti skoršiemu rozsudku nevyplývalo, že bolo podané v neprospech sťažovateľa.

Sťažnosť je zjavne neopodstatnená.

Vo vzťahu k námietke týkajúcej sa neverejného zasadnutia najvyššieho súdu konaného 18. januára 2001 treba uviesť, že pokiaľ priebeh tohto neverejného zasadnutia považoval sťažovateľ za porušenie základného práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivé súdne konanie z dôvodu jeho nerovného postavenia voči prokurátorovi, mohol tento postup najvyššieho súdu napadnúť pred ústavným súdom, čo sa však nestalo. Keďže uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 5 To 59/2000 z 18. januára 2001 nadobudlo právoplatnosť, nemohol už najvyšší súd v ďalšom konaní na túto námietku sťažovateľa prihliadnuť, resp. sa ňou zaoberať. Predchádzajúce právoplatné uznesenie bolo pre najvyšší súd záväzné.

V súvislosti s tvrdením sťažovateľa, podľa ktorého odvolanie prokurátora č. k. 1 Kv 26/99-218 z 20. októbra 2000 podané proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 1 T 48/99 z 12. septembra 2000 podľa jeho obsahu nebolo podané v neprospech sťažovateľa a nebolo neskôr ďalším podaním prokurátora doplnené, považoval ústavný súd za potrebné vykonať nevyhnutné šetrenie.

Z príslušnej časti spisu krajského súdu sp. zn. 1 T 48/99 ústavný súd zistil, že odvolanie prokurátora č. k. 1 Kv 26/99-218 z 20. októbra 2000 smerujúce proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 1 T 48/99 z 12. septembra 2000 bolo krajskému súdu doručené 23. októbra 2000. Z jeho obsahu vyplýva, že sa ním napáda výrok o vine a treste týkajúci sa sťažovateľa. Podané odvolanie má charakter tzv. blanketárneho odvolania a žiadne odôvodnenie neobsahuje. Ďalej je v spise založený prípis krajského súdu z 8. novembra 2000 doručený najvyššiemu súdu 9. novembra 2000, ktorým krajský súd predkladá najvyššiemu súdu *„podania krajského prokurátora a JUDr. F. vo veci sp. zn. 1 T 48/99-obž. M. N. a spol. za spisom, nakoľko tento Vám bol predložený na rozhodnutie o odvolaní obžalovaných a KP“*. Tento prípis nie je žurnalizovaný a podanie prokurátora sa v spise nenachádza.

Vzhľadom na uvedené zistenie si ústavný súd vyžiadal z krajskej prokuratúry podanie prokurátora spomínané v prípise krajského súdu z 8. novembra 2000. Z podania prokurátora č. k. 1 Kv 26/99-222 z 31. októbra 2000 doručeného krajskému súdu 6. novembra 2000 označeného ako „*Vec: obv. A. K. - trestné konanie - zdôvodnenie odvolania*“ vyplýva, že odvolanie podané proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 1 T 48/99 z 12. septembra 2000, pokiaľ ide o rozhodnutie o vine a treste sťažovateľa, týmto podaním bližšie odôvodňuje. Vyslovuje názor, že krajský súd nesprávne rozhodol, pokiaľ neuznal sťažovateľa vinným podľa § 187 ods. 3 Trestného zákona, teda aj za smrteľný následok, ale iba podľa § 187 ods. 1 Trestného zákona. Žiada preto, aby bol rozsudok krajského súdu zrušený.

Z listinných dôkazov, ktorých podstatný obsah je už uvedený, možno dôjsť k nepochybnému záveru, že odvolanie prokurátora podané proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 1 T 48/99 z 12. septembra 2000 bolo podané v neprospech sťažovateľa. To zároveň znamená, že v ďalšom konaní všeobecné sudy neboli pri rozhodovaní o vine a treste sťažovateľa viazané obmedzujúcim ustanovením § 264 ods. 2 Trestného poriadku zakazujúcim v novom konaní zmeniť pôvodné rozhodnutie v neprospech sťažovateľa. Pokiaľ preto konečným rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 3 To 17/2004 z 25. apríla 2007 bol sťažovateľ uznaný vinným zo závažnejšieho trestného činu a bol mu uložený prísnejší trest než v skoršom rozsudku krajského súdu sp. zn. 1 T 48/99 z 12. septembra 2000, nemohlo dôjsť z tohto dôvodu k porušeniu označených práv sťažovateľa podľa ústavy a dohovoru.

Z pohľadu ústavného súdu možno ešte poznamenať, že odôvodnenie predmetného rozsudku najvyššieho súdu možno považovať za dostatočné, pričom jeho závery v žiadnom prípade nemožno označiť ani za arbitrárne, ale ani za zjavne neodôvodnené. Preto niet dôvodu na to, aby ústavný súd do týchto záverov zasiahol.

Keďže ústavný súd považoval sťažnosť za zjavne neopodstatnenú, nebolo už potrebné osobitne sa zaoberať požiadavkou sťažovateľa na vydanie dočasného opatrenia.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. februára 2008